

Les magdalenes de n'Emili

Joan Daniel Bezonoff

D'entrada us diré que consideri *Pinyols d'aubercoc* com una d'aquelles obres de qualitat que consoliden una literatura. Una literatura com la francesa, que Emili

Manzano s'estima tant, no es nodreix només amb escriptors genials com Honoré de Balzac o Marcel Proust. Una literatura té menester d'artesans tossuts, de petits mestres honorables que pacientment van enriquint la tradició literària d'una nació i poleixen, generació rere generació, llur llengua literària. *Pinyols d'aubercoc* es presenta com un grapat de records d'infantesa a la manera del millor Marcel Pagnol. Els relats, il·lustrats per fotos infantils, fotos en blanc i negre, un calaix de sastre d'emocions. "Mig adormit, te vaig sentir recitar els noms de les llepolies de la teva infantesa: Carambar, Malabar, Car-en-Sac, fraises Tagada, barbabapa, nougat, sucre d'orçe, pommes d'amour, berlingots, Batna, pastilles Vichy, Cachou, Tic-Tac, Zan, Michoko, bâtons de guimauve, sucettes Pierrot..." (p. 104). Els crítics mai no subratllaran prou la importància dels caramels Batna en la cultura francesa. Batna, com la petita ciutat d'Algèria que evoca Jean-Noël Pancrazi en el seu gran llibre *Madame Arnoul*: "un paquet de bonbons Krema 'Batna' (dont je me demandais par quel miracle notre petite ville perdue avait été choisie pour en désigner la marque)".

El llibre és clafert de petits detalls emocionants que tots hem pogut compartir. "He marcat aquells números que formen una combinació gairebé màgica. 003 497160149... Quan s'estima qualcú s'arriba fins i tot a posar afecte al seu número de telèfon" (p. 107).

Amb una discreció desesperada, un humor melangiós, l'autor mira d'edificar petits dics de paraules contra l'oblit. Com tants intel·lectuals catalans, de Josep Pla a Gaziell passant per Puig i Ferrer, Manzano se'n va nord enllà.

PEP RIBAS

Emili Manzano

Ens descriu un París refinat i decadent amb personatges que semblen sortir de *Rayuela*. Ara, els argentins de Cortázar no deixaven de ser de Buenos Aires, mentre que Manzano s'integra del tot al seu nou país i n'assimila la llengua, els matisos gastronòmics, les frases fetes dels esnobs, els refranys: "Les aranyes franceses duen tristor al dematí i esperança al decapvespre" (p. 112) ("araignée du matin, chagrin/ Araignée du soir, espoir", diuen als països de llengua francesa).

Tot quedant-se profundament mallorquí, Manzano és un francès que parla català, un súbdit de l'antic reialme de Mallorca, que enyora París a Mallorca i Mallorca a París. L'amor del llenguatge i la recerca de l'oncle Macianet s'aiguabarregen a tot el llibre. Aquest oncle perdut podria constituir l'argument d'una bona novel·la: "Les úniques pistes que tenc són un retrat fet a Marsella l'any 21, una ocarina vella embolicada dins un mocador de seda i una col·lecció de silencis familiars" (p. 105). El català mallorquí, familiar i estrany, contribueix a l'encant del relat. Manzano estima amb un desesperat dolor el seu mallorquí: "Visc en tres llengües, però moriré en dialecte" (p. 8). En els mots dels seus avis, hi cap tot un món perdut: "De no dir-les, oblidaré qualcuna de les paraules que aquí dic cada dia. Sentiré la veu de la padrina pel telèfon, els diumenges al vespre. I quan me pegui un brot d'enyorança, me conhortaré amb la idea que les coses d'aquí també pensen en mi" (p. 126).

Manzano és un malalt inguarible. Mai no ha suportat el seu exili a l'edat adulta i enyora el seu país, el país de Saint-Exupéry i de tots els homes: "D'ou suis-je? Je suis de mon enfance, comme d'un pays."

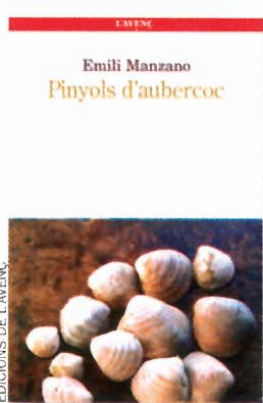
Pinyols d'aubercoc

EMILI MANZANO

Edicions de l'Avenç

Barcelona, 2007

128 pàgines / 17 euros

EDICIONS DE L'AVENÇ